

gazete duvar
kitaP.

SAYI: 17

Kabuğu kaldır, yara oradadır

'Komünist başkan' kitap oldu

Yönetmen Angelopulos'un evi yandı

Evrım
Alataş'ın adı



4 Evrim Alataş'ın adı

9

Kabuğu kaldır, yara oradadır

Emek Erez

14

Yunan yönetmen Angelopoulos'un tüm kültürel mirası yandı

21

Murakami'nin son romanına sansür geldi

24

Yeni Çıkanlar

13

'Komünist başkan' kitap oldu

15

Hatice Tosun: Popülerlik doğruluk anlamına gelmez

Soner Sert

22

Etkinlik

30

Çok Satanlar

Sayı: 17 | Ağustos 2018

Yayın Sahibi

AND Gazetecilik ve Yayıncılık,

San. ve Tic. A.Ş. adına

Vedat Zencir

Genel Yayın Yönetmeni

Ali Duran Topuz

İcra Kurulu Başkanı ve**Sorumlu Yazı İşleri Müdürü**

Ömer Araz

Yazı İşleri Müdürü

Cennet Sepetci / Anıl Mert Özsoy

Kapak Tasarım

Ersan Uğur Gör

Katkıda Bulunanlar

Anıl Mert Özsoy, Emek Erez, Soner Sert

Yönetim Yeri:

Maslak Mahallesi Ahi Evran Cad.

Nazmi Akbacı İş Merkezi 233-234

Sarıyer/İstanbul

Santral (212) 3463601, Faks (212)

3463635

e-mail: info@gazeteduvar.com.tr

Duvar Kitap'ta yayımlanan yazı, haber ve fotoğrafların her türlü telif hakkı AND Gazetecilik ve Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. İzin alınmadan, kaynak gösterilmeden ve link verilmeden iktibas edilemez.

Merhaba,

Türkiye'nin önemli gazeteci-yazarlarından Evrim Alataş 12 Nisan 2010 yılında kansere yenik düşerek hayatını kaybetti. Burcu Karakaş, Ayizi Yayınları'ndan çıkan *Ne Olmuş Güldüysek - Evrim Alataş Kitabı*'nda, Alataş'ın hayatının dönüm noktalarını, gazetecilik anlayışını ve yazıyla kurduğu ilişkiyi tanıklıklar üzerinden kaleme aldı. Peki Evrim Alataş'ı döneminde parlatan neydi? Duvar Kitap'ta...

Georges Didi-Huberman'ın kaleme aldığı *Kabuklar*, Elif Karakaya çevirisiyle, Lemis Yayın tarafından basıldı. Emek Erez, ailesinin bir bölümünü Nazi kamplarında kaybetmiş bir yazarın aynı zamanda kişisel bir yüzeleşme metni olarak kaleme aldığı bu metni, mekânın bellek ile ilişkisi üzerine inceledi.

Soner Sert, *Kaybolan Defter dergisi* editörü Hatice Tosun ile dergicilik mefhumu üzerine konuştu.

Tunceli Ovacık Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu'nun yaşamı ve belediye çalışmaları *Ovacık'tan Yeşeren Umut: KOMÜNİST BAŞKAN* ismiyle kitaba dönüştü. Kitabın geliri Ovacıklı öğrencilere eğitim desteği olarak bağışlanacak.

Marifet iltifata tabidir... İyi okumalar!

Anıl Mert Özsoy

Evrim Alataş'ın adı

Evrim Alataş'ı yaşadığı çağda parlatan neydi? Doktorun, kendisinden önce doğan çocuğa Devrim, ona da Evrim adını vermesi büyümlü bir eksikliğin tamamlanma yolculuğunun başlangıcı mıydı? Bugün, hâlâ adının anıldığı her mecliste insanların yüzünü gülümsetmesinin sebebi nedir? Burcu Karakaş, tüm bu sorular etrafında dirençli, vicdanlı bir gazeteci-yazar olan Evrim Alataş'ın peşine düşüyor.



Anıl Mert Özsoy

Dünya üzerinde varolma sancısının en karşı konulmaz hallerinden biri anılma telaşdır. Sanat, bu noktada insanlığın yüzyıllar boyunca başvurduğu en temel görünme biçimlerinden biri olmuştur. Biçimi, tavrı, ifade şekli ne olursa olsun özünde kişinin kendini gerçekleştirme çabası en büyük itici güçlerden biridir.

Yazının, toplumsal hafızaya yoldaş olduğunu hesaba katarak söze devam edersek Türkiye tarihinde bu eksenindeki eserleriyle günümüze dair söz söylemiş birçok yazar ve sanatçıyla karşılaşırız. Türkiye gibi doğu ile batı arasında kalmış, ezen-ezilen çelişkinin sınıfsal ve ulusal kimlik üzerinden şiddetli bir şekilde hissedildiği toplumlarda yazı bir 'lüks'ün ötesinde anılma, hatırlatma, diri tutma gibi işlevlere bürünmüştür ve karşı atak aracı, direnme biçimi olarak kendini var etmiş, dilin, formun imkanlarıyla bir mücadele alanına dönüşmüştür.

D-EVRİM!

Burcu Karakaş Ayizi Yayınları etiketi ile okuyucuyla buluşan Ne Olmuş Güldüysek – Evrim Alataş kitabında, Evrim Alataş'ın hayatının dönüm noktalarını tanıklıklar üzerinden kaleme aldı. Gazeteci-yazar Evrim Alataş, yazıyla kurduğu ilişkide anma, hatırlatma ve direnme biçimine yeni bir anlam kazandırmış önemli yazarlardandı.

Peki Evrim Alataş'ı yaşadığı çağda parlatan neydi? Doktorun, kendisinden önce doğan çocuğa Devrim, ona da Evrim adını vermesi büyümlü bir eksikliğin tamamlanma yolculuğunun başlangıcı mıydı? Bugün, hâlâ adının anıldığı her mecliste insanların yüzünü gülümsetmesinin sebebi nedir? Burcu Karakaş, tüm bu sorular etrafında dirençli, vicdanlı bir gazeteci-yazar olan Evrim Alataş'ın peşine düşüyor.

GÖLPINAR: KÜRT-ALEVİ KÖYÜ

Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı Gölpınar köyünde dünyaya gelen Evrim Alataş, bu ülkenin şanslı (!) çocuklarındandı. Alevi, Kürt ve sol-sosyalist bir coğrafyada hayata başlamanın tüm olanaklarını ve yine bu olanaklar kadar mühim olan dezavantajlarını yakından gözlemleyerek büyüdü. İnsan olmanın gereklerinden biri olan dayanışmayı yaşam biçimine çevirmiş Alevi kültürü ile diyalektik materyalizm ekseninde dünyayı yorumlama gayesiyle hareket eden sol hareket içerisinde büyüdü. Zorunlu göçlerin, 'sıradanlaştığı' bir halkın çocuğu olarak bellek ve hafızanın ehemniyetini erken yaşlarda kavradı. Alevi yurttaşlara ülkede biçilen rolün gereği olarak 'sınır' kavramını erken yaşlarda öğrendi, elbette sınıra karşı direnmeyi de. Örgütlü yaşamı en yakınından, dayısından tanıyan Alataş, her Cuma yaşadıkları ev baskınlarıyla, 'aidiyet' duygusunun insan üzerindeki etkilerini yine erken yaşlarda kavradı. Siyasi gerekçelerin, insanlar arasında yarattığı uçurumu, yok sayılmayı, yıllar sonra topraklarına gömüleceği köyünde gördü. Mağduriyetin zoraki bir mahcubiyete döndüğü bir atmosferde ilk gençliğine adım attı. En yakın dostlarının, mücadelenin sert kanatlarında aldığı insiyatifi sorgulayarak kendine bir yol çizdi. Köyden, şehre gitmenin hapis hane yollarından geçtiği zamanlarda şehrin yolunu tuttu ailesiyle birlikte.

SARIŞIN BİR KÜRT ŞEHİRDE...

Evrım Alataş, politik tavrı olan bir ailede büyüdü. İstanbul'da ilk yerleştikleri yer olan Şirinevler'de bir kot atölyesinde işçi olarak çalışan Alataş, iki aylık bu başarısız serüvenin ardından işten ayrıldı. Bu sırada lise eğitimine başlayan Alataş,

'Siyasi gerekçelerin, insanlar arasında yarattığı uçurumu, yok sayılmayı, yıllar sonra topraklarına gömüleceği köyünde gördü. Mağduriyetin zoraki bir mahcubiyete döndüğü bir atmosferde ilk gençliğine adım attı. En yakın dostlarının, mücadelenin sert kanatlarında aldığı insiyatifi sorgulayarak kendine bir yol çizdi.'

'Alataş, artık yaşama karşı sorumluluğunun farkındaydı ve hisasını çekmişti: Gazeteci olacaktı. Ablası Mukaddes'in yardımıyla Kürt medyasının ana damarlarından olan, mahkeme kararlarıyla sürekli kapatılan ve farklı isimlerle yayın hayatına devam eden, deyim yerindeyse Kürt halkının medyadaki onur meselesi olan 93 yılındaki adıyla Özgür Gündem gazetesinde çalışmaya başladı.'



Kürt kimliği bilincini yaşadığı çevrenin de etkisiyle pekişti. Faili meçhullerin, köy boşaltmaların olduğu bu dönemde, şehirlerde oluşan 'ötekilerin varoşları' o dönemin politik tavrına sahip gençliğinde başka türlü bir arayış yarattı. Evrim Alataş bu noktada sosyalist mücadele ile tanıştı.

92 yılında Şırnak'ta yaşanan katliama ilişkin Türk ve Kürt kadınlarının Sultanahmet Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasına ablası Mukaddes'le katılan Evrim Alataş, gözaltına alındı. Devletin baskı politikasıyla mücadele etmeye çocuk yaşta başlayan Alataş'ın hayatının bir diğer dönüm noktası da bu basın açıklaması oldu. Bir ay tutuklu kalan ablasının ardından kendisine de ceza verildi.

İLK GAZETECİLİK FAALİYETLERİ

Gün mücadele günüydü ama nasıl? Evrim Alataş'ın ilk gazetecilik deneyimi ağabeyi Hüseyin'in çıkardığı Newroz dergisinde oldu. Fakat devlet baskısı derginin ömrünün de kısa sürmesine neden oldu. Ağabeyinin yurtdışına çıkmasından sonra derginin yayın hayatı çok geçmeden bitti.

Evrım Alataş'ın, bu günlerde hakikati arama sevdası doruk noktasına çıktı. Artık yaşama karşı sorumluluğunun farkındaydı ve hisasını çekmişti: Gazeteci olacaktı. Ablası Mukaddes'in yardımıyla Kürt medyasının ana damarlarından olan,

mahkeme kararlarıyla sürekli kapatılan ve farklı isimlerle yayın hayatına devam eden, deyim yerindeyse Kürt halkının medyadaki onur meselesi olan 93 yılındaki adıyla Özgür Gündem gazetesinde çalışmaya başladı. Kürt basınının devlet erkinin baskısıyla mücadele ettiği zor yıllardı. Evrim Alataş, o dönemin gazetecilerinden farklıydı. Günlük hayat pratikleriyle, 'kahkahalarıyla', giyim tarzıyla olduğu ortamda ayrıksı duruyordu. Yeni ve dinamik bir heyecanla kendi yerini edindi. Haber peşindeki ısrarıyla imzasını yarattı. Politik olanla hakikat arasındaki o ince çizgide mesleğin etik ve evrensel kurallarına uygun bir tavırla hareket etti.

Günümüzde de karşılaşılan, gazetecilik ile aktivistliğin birbirine karıştığı, mağdurun ve haberin öznesinin önüne geçilen ve mesleki dezenformasyonla savrulma hâli 90'larda da kendini gösteriyordu. Evrim Alataş, bu noktada aldığı tavırla yer yer kendi bulunduğu yayında da sert çıkışlar yapıyordu. Ana akım medyanın, Kürt basınına selam vermeye dahi korktuğu günlerde Evrim Alataş kurduğu ilişki biçimiyle dile getirilemeyen ambargoyu kırıyordu.

DIYARBAKIR GÜNLERİ

Evrım Alataş'ın bu tavrı bir süre sonra basın camiasında parlamasına neden oldu. Gazetenin Diyarbakır Bürosu'nda da çalışmalarına başlayan Alataş, asıl istediğini yapmaya başlamıştı. Gazetenin "Fincan Xanım" köşesinde, Kürt halkının içinde bulunduğu durumu hicivli bir üslupla kaleme alıyordu. Bu yazılar gazete çalışanları arasında bir heyecan yaratmıştı. Acının, kahkahaya yenildiği andı bu. Gülmenin unutmaya meylettiği değil; acının kuvvete dönüştüğü yazılardı.

ÖZE DÖNÜŞ...

2005 yılına geldiğindeyse eşi Fikri ile birlikte Diyarbakır'a yerleşmişti Alataş. Öze dönme şiarıyla atılmış önemli bir adımdı. İnsanın kökleriyle kurduğu ilişkinin farkındaydı Evrim Alataş. Büyüdüğü, ilk bilinçlenme yaşadığı, o günkü kişiliğini oluşturan, kimliğini ve adını taşıdığı halkıyla buluşmaydı bu dönüş. Dönemin sert koşullarında gazetecilerin mevzilere çekildiği vakitlerdi. Baskı koşulları sertleştikçe yazılarındaki hiciv de artıyordu. Gazetede köşe yazılarının dışında hak ihlallerinin haberleştirilmesine de azımsanmayacak bir önem gösteriyordu. Bu noktada en temel motivasyonu gazeteciliğin toplumsal vicdana olan sorumluluğuydu. Habere yaklaşımında 'slogan'dan uzak duruyor, haberin gereğini yapıyordu.



'Baskı koşulları sertleştikçe yazılarındaki hiciv de artıyordu. Gazetede köşe yazılarının dışında hak ihlallerinin haberleştirilmesine de azımsanmayacak bir önem gösteriyordu. Bu noktada en temel motivasyonu gazeteciliğin toplumsal vicdana olan sorumluluğuydu. Habere yaklaşımında 'slogan'dan uzak duruyor, haberin gereğini yapıyordu.'

'İnsan doğar, adını taşır ve adıyla ölür. Evrim Alataş, 12 Nisan 2010'dan beri d harfine yaslanmış uyuyor.'



NE OLMUŞ GÜLDÜYSEK

Evrım Alataş Kitabı

BURCU KARAKAŞ



Ne Olmuş Güldüysek – Evrim Alataş
Kitabı, Burcu Karakaş, Ayizi Yayınları, 2018

EVİRİM ALATAŞ'IN HAFIZASI

Dönemin sol ve seküler çevreleri tarafından heyecanla karşılanan ve takip edilen Radikal gazetesinin eki olan Radikal 2'de yazmaya başladı. Ana akım içerisinde yer alan bu mecrada yazmak, alışılmış aklı kırmıştı. Bu dönemde hastalığı artık fiziksel olarak zorlamaya başlamıştı Evrim Alataş'ı. Haberden, ihlallerden uzak kalmak istemiyordu. Yazdıklarıyla, habercilik pratiğiyle, İstanbul'un entelektüelleri tarafından kabul edilmeye başlamış, panellerde sözü can kulağıyla dinlenen biri olmuştu. Yeni kuşak arasında bir 'Evrım Alataş fenomeni' oluşmaya başlamıştı. Mağduriyet ile kurduğu mesafede, 'ağlak edebiyatı'nın karşısındaydı. Alataş için en temel faktör, hakikati göstermekti ve bu durum ilgiyle karşılanmış, yeni bir bakış açısı yaratmıştı.

ADI BETER: KANSER

Evrım Alataş, kendisini bekleyen sonun farkındaydı. Hastalık ile arasında olabildiğince yatay bir ilişki kurmaya çalıştı. Ne o güçlüydü ne de hastalık! Kıran kırana bir mücadele vardı, dövüşülecekti! Hastalık kazanacaktı belki ama o kadar da kolay olmayacaktı bu iş! Alataş, yazarak, çekerek, hafızasını, kendini sorumlu hissettiği değerleri tarihe not düşerek gidecekti.

Bu dirayetli tavır, ardında 3 kitap 1 sinema filmi bıraktı. Antalya Film Festivali'nde gösterilen 'Min Dît', Behlül Dal Jüri Özel Ödülü'ne layık görüldü. Alataş ödülü, Lice'de bombardımanda hayatını kaybeden Ceylan Önkol'a adadı.

TAYLAN'A MEKTUPLAR

Evrım Alataş, hastalığının son günlerinde, cezaevinde bulunan arkadaşı Taylan'la olan mektuplaşmalarında şunları söylüyordu:

"Tomografi çektirdiğimde mesela, iş bittiğinde intihara kendimi çok yakın hissediyorum. Boşluk hali... Bu kriminal bir durum."

"Hayatın terazisi bizler için geçerli değil. Bu terazinin hayatın hangi dönemlerinde kime gram gram tartıp, kime kilo ile vereceğini kestirmeye çalışmak, tüccarlığa götürür bizleri. Biz tüccar değiliz ki!"

İnsan doğar, adını taşır ve adıyla ölür. Evrim Alataş, 12 Nisan 2010'dan beri d harfine yaslanmış uyuyor.

Kabuğu kaldır, yara oradadır

Georges Didi-Huberman'ın, Elif Karakaya çevirisiyle, Lemis Yayın tarafından basılan, Kabuklar adlı kitabını okurken, mekânın bellek ile olan ilişkisini bir kere daha düşünme imkânı buluyoruz. 2011 yılında Auschwitz-Birkenau'yu ziyaret eden, ailesinin bir bölümünü Nazi kamplarında kaybetmiş bir yazarın aynı zamanda kişisel bir yüzleşme metni olarak kaleme aldığı bu metin, hem hafıza mekânları üzerine düşündürüyor hem de görmenin, bakmanın, dönüştürülmüş mekânın bellek ile ilişkisini anlatmaya çalışıyor.



Bellek bireyin sadece öznel tarihini yansıtmaz, egemenler tarafından müdahale edilen ve yeniden kurulan bir durum olarak da karşımıza çıkar. Kişilerin ve toplumların hatırlama ve unutma biçimleri gücü elinde bulunduranlar tarafından biçimlenebilme özelliğine sahiptir. Egemenler hatırlatmak ve unutturmak istedikleriyle bireylerin ve toplumların belleğine müdahil olup tahakkümlerini kurmaya çalışırlar. Bunun bir yolu da mekânların yukarıdan bir elle tasarlanmasıdır, tarihin felaket anlarına tanıklık etmiş herhangi bir yerin devlet tarafından resmi müze olarak işlevselleştirilmesi, bunun örneklerinden sadece birisidir. Yukarının müdahalesiyle kurgulanmış bu mekânlar genellikle masum yerler olmaksızın çok devletin veya ulusun devamlılığı ekseninde faaliyet gösterirler.

Pierre Nora, 'Hafıza Mekânları' adlı kitabında, mekânların tarih ve iktidar eliyle nasıl yeniden üretildiğinden bahseder ayrıca ona göre bütün bunların sebebi ulus devletin ritleri yok etmesi ve onların yerine kendi ritlerini koymasındadır bunu

Emek Erez



'Kitap, yazarın kişisel duygularını da işin içerisine katmasından dolayı okur üzerinde buruk bir etki bırakıyor. Çünkü bir taraftan yazarın kişisel yüzleşmesine tanıklık ediyor, diğer yandan felaketi, onun üzerine yazmanın, okumanın nasıl zor olabileceğini bir kere daha anımsıyoruz.'

yaparken de yine tarihi kullanmıştır. 'Hafıza mekânları' öncelikle kalıntılardır bu tarih içindeki anma bilincinin sürüp gitmesi için gereklidir (age. 39). İnşa edilen bu mekânlar yukarının ritini devam ettirirken, hakikatin önüne çekilmiş perdeleri andırırlar çünkü devlet eliyle oluşturulmuş müzeler, arşivler gerçekliği değil işlevsel olanı depolamayı amaçlarlar. Bu nedenle yüzleşmeden çok turistik amaçlı yerlermiş gibi bir algı oluştururlar.

'KABUKLAR'

Georges Didi-Huberman'ın, Elif Karakaya çevirisiyle, Lemis Yayın tarafından basılan, Kabuklar adlı kitabını okurken, mekânın bellek ile olan ilişkisini bir kere daha düşünme imkânı buluyoruz. Yukarıdaki ifadelerde bu kitabın bana düşündürdükleri oldu bir bakıma. 2011 yılında Auschwitz-Birkenau'yu ziyaret eden, ailesinin bir bölümünü Nazi kampalarında kaybetmiş bir yazarın aynı zamanda kişisel bir yüzleşme metni olarak kaleme aldığı bu metin, hem 'hafıza mekânları' üzerine düşündürüyor hem de görmenin, bakmanın, dönüştürülmüş mekânın bellek ile ilişkisini anlatmaya çalışıyor. Kitap, yazarın kişisel duygularını da işin içerisine katmasından dolayı okur üzerinde buruk bir etki bırakıyor. Çünkü bir taraftan yazarın kişisel yüzleşmesine tanıklık ediyor, diğer yandan felaketi, onun üzerine yazmanın, okumanın nasıl zor olabileceğini bir kere daha anımsıyoruz.

METAFOR BELLEĞİ ÇAĞIRDIĞINDA

Georges Didi-Huberman, Auschwitz-Birkenau'yu ziyareti sırasında buradaki Huş ağaçlarından kopardığı, her birini bir kelime olarak tahayyül ettiği kabukları metafor olarak kullanıyor. Bu ağaç kabukları önemli çünkü Birkenau ismini bu ağaçlardan alıyor ve sonundaki yer anlamını sağlayan 'au' eki Almanca'da 'au!' ünlemi, Fransızca'da 'aïe' veya İspanyolcadaki 'ay!' gibi kelimeler acı ifadesi olarak anlamını buluyor bu da bir bakıma yazarın çıkış noktası oluyor. Çünkü kabuklar yüzeyde görüneni ifade ederken, altını kaldırdığınızda acılı bir geçmişin izini taşıyor ve ortaya kuracak çok cümle çıkıyor. Yazar böylece, felakete tanıklık etmiş olabileceklerini düşündüğü bu ağaç kabuklarının fisiltisinin peşine düşüyor. Bu da bellek için metaforların nasıl işlevsel kılınabileceğini hatırlatıyor. Draaisma: "Metaforların en önemli işlevi, hatırlananın nesneye odaklı olarak sabitletmesini sağlamasıdır. Metaforlar edebi-bilimsel inşalar olarak bir çağın, bir kültürün, bir ortamın yansımalarıdır. Bu bakımdan onları kullananların faaliyetlerini ve düşüncelerini ifade ederler. Niyetleri bu olmasa da metaforlar, bir entelektüel iklim yakalar ve böylece bizatihi kendileri bir bellek biçimi olarak

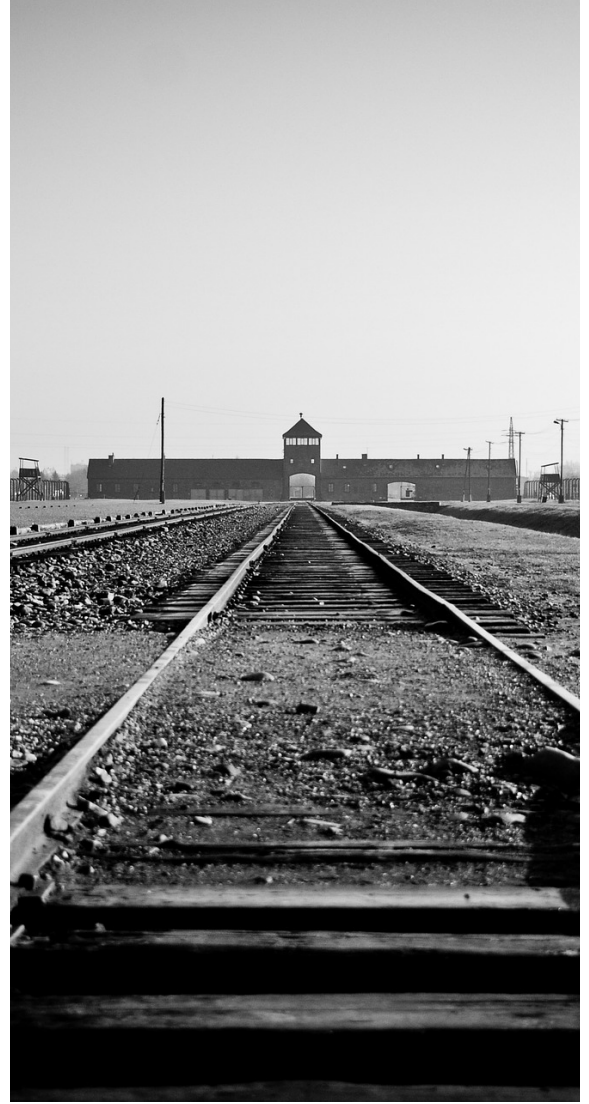
var olurlar” (2007: 21) der. Didi-Huberman, başlangıçta bu ziyaretten o kadar etkilenmemiş olduğunu sanıyor ancak kabukları alıp bir sıraya göre dizdiğinde, onları bir cümle içerisinde kullanmak gerektiğini düşünüyor. Böylece biz de yazar ile birlikte metaforun belleği çağırmasına ve yüzleşmeye vesile olmasına tanık oluyoruz, Auschwitz-Birkenau’da yaşanan trajedi, ağaç kabuklarından okunuyor, dile geliyor çünkü anlatmanın zorunlu olduğu yerde yüzeye değil, derine bakmak gerekiyor.

DUVARLAR YALAN SÖYLÜYOR

Auschwitz’e bir kültür mekânı, bir müze olarak bakılabilir mi? Yazarın en önemli sorularından birisi bu. Didi-Huberman burasının bir ‘barbarlık yeri’ olduğunu düşünüyor. İnsanların hayatta kalmak için çırpındığı, acının, trajedinin dile getirmesi en zor olanın yaşandığı yerlerden birisi çünkü bu mekân. Bu nedenle resmi olarak düzenlenmiş olanın, bakılmasına izin verilmiş kısmını değil ardını görmek, o insanları duymak, mekân içerisinde dolaşırken, senin o an geçtiğin yerden ölüme gönderilmiş insanların, kayıp sesine ulaşmak gerekiyor. İşte bu sebeple yazarın deyimiyle, ‘kültür, tarih pastası üzerindeki çilek değildir’. Çünkü asıl hakikat en üst yüzeyde olanda, zaten görmemizde sakınca olmayanda, bize gösterilende değil onun ardında kalanda gizlidir. Bundan dolayı Auschwitz’in duvarları ‘yalan söylüyor’ Didi-Huberman’ın dikkat çektiği gibi çünkü oluşturulmuş bir mekân, hele ki felakete tanıklık etmişse, genellikle yalan söyler, hakikati gizler. Yazarın sorusunu sormalıyız tam burada: “Dünyanın her yerinde tüm kültür mekânları -kütüphaneler, sinema salonları, müzeler- Auschwitz’in hatırasını yaşatmaya katkıda bulunabilir, bunu söylemeye gerek yok. Ama Auschwitz’in hatırlamak amacıyla kurgusal bir mekân olarak tesis edilmesi için yerinde unutulması mı gerekirdi?” Yerinde unutmak veya unutturmak, onu yukarının eliyle tasarlamak, bir müze olarak dönüştürmek, sergi alanı gibi oluşturmak sanırım işte bu bir felaket mekânını bulunduğu yerde unutturmak anlamına geliyor. Buraya bir not düşmeli, kitabı okurken, merak ile Auschwitz-Birkenau hakkında internet taraması yaptığımda, ilk başta bir seyahat şirketi çıktı ve buraya yapılacak gezi, tur ücretleri, müze hakkında bilgiler, yazarın söylemeye çalıştığını doğruluyordu her şey anlamından çıkarılmış, felaketsiz, trajedisiz sadece bir gezi mekânı algısı yaratılmıştı. Can yakıcı, çünkü onca insanın âh’i ne olacak peki?

UTANARAK BAKMAK

Didi-Huberman kitapta ayrıca bakma ve görme biçimleri



‘Auschwitz-Birkenau’da yaşanan trajedi, ağaç kabuklarından okunuyor, dile geliyor çünkü anlatmanın zorunlu olduğu yerde yüzeye değil, derine bakmak gerekiyor.’

'Sesi elinden alınmış olanın, sözü susturulmuş olanın âh'ı var, ölenlerin yarım kalmış cümleleri var, sözünü ölümüyle söylemek zorunda bırakılmışların yası var. Bu nedenle, kabuğu kaldırmak gerekir yarayı görmek için.'

KABUKLAR

Georges Didi-Huberman



Fransızcadan Çeviren: Elif Karakaya

LEMIS

babil

Kabuklar, Georges Didi-Huberman, çev: Elif Karakaya, 70 syf., Lemis Yayınları, 2018.

üzerine duruyor. Kendisinden yola çıkarak verdiği örnek ise epey düşündürücü. Şöyle anlatıyor; "Böyle bir yer ziyaretçilerinin bir noktada kendi bakma eylemlerini sorgulamasını bekler. Zamanla anladım ki, vücut yapım -kısa boy, gözlük takmama rağmen miyop kalan gözler, temel bir korku- beni daha ziyade aşağıdaki şeylere bakmaya itiyor. Yere bakarak yürümek gibi bir huyum vardır. Muhtemelen çok eskiye dayanan bir düşme korkusundan kalan bir şey olmalı. Ama bu ayrıca bir utanma eğiliminden de kaynaklanıyor olabilir..." Bu uzunca alıntının söylediği şöyle bir şey var Auschwitz gibi bir mekâna bakarken karşıya, karşının simgelediği geleceğe doğrudan bakamayız, geçmişe bakarız çünkü geçmiş bizim 'şimdi'mizde anlam bulduğunda, hakkı gasp edilen sözünü şu an da söylemesine imkân tanır. Ayrıca, yere bakmak gerekir, utanan bir bakışla zemine çünkü duvarların yalan söylediği yerde zemin hakikati söyleyebilir. Yazarın da söylediği gibi; "Burada duvarlardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamış. Ama ölçek yalan söylemez ve size eşi görülmedik bir güçle yıkımın ve terörün gücüyle vurur. Zemin de yalan söylemez." Didi-Huberman kitapta bu konuda örnek olarak çektiği bir zemin fotoğrafını veriyor. "Bu yarılmış, yaralanmış, açılmış zemin. Tarihin kırıp döktüğü, çatlattığı, haykırma, isteği uyandıran bu zemin" olarak betimliyor fotoğrafı, içimize derin bir keder bırakıyor görüntü, zemin ölümün çığına dönüşüyor, çaresizce katledilmiş olanın gerçekliği, kırık bir zeminden hayata sızan sese dönüşüyor.

KABUĞU KALDIR

Çoğu zaman görülebilecek her şeyi gördüğümüzü, dünyanın acıları karşısında, sözümüzün bittiğini düşünüyoruz. Onca felakete tanık olup böyle hissetmek, ara sıra yılgınlığa düşmek elbette anormal bir durum değil. Ancak Didi-Huberman'ın ailesinin pek çok üyesini kaybettiği Auschwitz kampı ziyareti sonrası, oradan aldığı ağaç kabuklarını sese ve söze dönüştürmesinin de söylediği çok şey var. Kendisinin de ifade ettiği gibi; "O hâlde şunu asla söyleyemeyiz: Görecek hiçbir şey yok, hiçbir şey kalmadı. Gördüklerimizden şüphe edebilmek için, hâlâ görmeyi her şeye rağmen görmeyi, bilmemiz gerekir. Yıkıma rağmen, her şeyin silinmesine rağmen..." Çünkü sesi elinden alınmış olanın, sözü susturulmuş olanın âh'ı var, ölenlerin yarım kalmış cümleleri var, sözünü ölümüyle söylemek zorunda bırakılmışların yası var. Bu nedenle, kabuğu kaldırmak gerekir yarayı görmek için.

Kaynaklar

Draaisma, D., (2007), "Bellek Metaforları 'Zihinle İlgili Fikirlerin Tarihi'", (Çev. Gürol Koca), İstanbul: Metis.
Nora, P., (2006), "Hafıza Mekanları", (Çev. Mehmet Emin Özcan), Ankara: Dost.

‘Komünist başkan’ kitap oldu

Tunceli Ovacık Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu'nun yaşamı ve belediye çalışmaları "Ovacık'tan Yeşeren Umut: KOMÜNİST BAŞKAN" ismiyle kitaba dönüştü. Kitabın geliri Ovacıklı öğrencilere eğitim desteği olarak bağışlanacak.



Tunceli Ovacık'ın 'Komünist Belediye Başkanı' Fatih Mehmet Maçoğlu'nu ve 'Komünist Belediyeciliği' anlatan 'Ovacık'tan Yeşeren Umut: KOMÜNİST BAŞKAN' adlı kitap Siyah Beyaz Yayınları'ndan çıktı.

Gazeteci Erdal Emre'nin Ovacık Belediye Başkanı Maçoğlu ile yaptığı nehir söyleşiden oluşan kitapta Maçoğlu'nun çocukluğu, okul yılları, ailesi, siyasi kişiliği ve büyük ilgi uyandıran belediye başkanlığı dönemleri anlatılıyor. Gazeteci Erdal Emre kitabı şöyle anlatıyor:

“Ücra bir coğrafyada kendi halinde bir yaşam sürdüren Ovacık, 2014'ten bu yana Türkiye'nin ve dünyanın ilgisini üzerine çekmeyi başarıyor. Çünkü Ovacık'ta yeşeren umut, Türkiye'ye ve dünyaya yayılıyor. İnsana, doğaya, kültüre, kısacası cümle varlığa saygılı, birlikte üreten, hakça bölüşen bir sistemin uçları filiz veriyor Ovacık'ta. Giderek “Ovacık Modeli” olarak nitelendirilen bu yeni yaşamın taşıyıcısı, emekçisi, önderi konumundaki kişi ise Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu. Namı diğer ‘Komünist Başkan.’”

KİTABIN GELİRİ OVACIKLI ÖĞRENCİLERE

Kitapta, Fatih Mehmet Maçoğlu'nun yaşamından, yerel yönetim çalışmalarından bölümler bulunurken 'Komünist Başkan'ın ilk kez yayınlanan fotoğrafları da yer alıyor. Geliri Ovacıklı öğrencilere eğitim desteği olarak bağışlanacak kitabından bazı başlıkları şöyle:

Fatih Mehmet İsminin Hikâyesi
Kitap Yere Düştü; Baktım, İbrahim Kaypakkaya
“Nedir Bu? ” Dedim? ” Bu Ezandır.” Dediler
Süleymanlıların Köyünde “Hadi Camiye Gidelim!”
Dediler
Hayatımın En Korkunç Dönemi
Devrimciler Galiba Yanlış Yapıyorlardı
Askerlere Bildiri Dağıtıyordum
Cem Tutulurken Ben de Eşim de Ağlıyorduk
Son 2-3 Sandığa Gelindiğinde, Ben O Kitabı Okuyordum
Terzi Fikri, Mehdi Zana, Juan Manuel Sánchez Gordillo...
Saadet Partisi'nden Bir Grup Geldi
Dersim Merkezli Bir Model Yaratmak İstiyoruz
“İşe Yaradı” Desinler, Her Şeyimi Veririm

Yunan yönetmen Angelopoulos'un tüm kültürel mirası yandı

Dünyanın önemli yönetmenlerinden Theo Angelopoulos'un evi yangında büyük hasar gördü. Yönetmenin eşi Fivi İkonomopulu-Angelopoulos, yönetmenin gün ışığına çıkmamış tüm entelektüel üretiminin yangınla birlikte yok olduğunu söyledi.



Yunanistan'da yüze yakın kişinin ölümüne neden olan yangın faciasında yanan evlerden birinin de 2012'de yaşamını yitiren Yunan yönetmen Theo Angelopoulos'un evi olduğu ortaya çıktı. Evle birlikte Angelopoulos'un kültürel mirası da yandı.

Yönetmenin eşi Fivi İkonomopulu-Angelopoulos, eşinden kalan tüm belgelerin, kitapların ve gün ışığına çıkmamış tüm entelektüel üretiminin evle birlikte yandığını söyledi.

THEO ANGELOPULOS KİMDİR?

Yunan sinemasının öncü yönetmenlerinden Angelopoulos 1935'te Atina'da dünyaya geldi. Sanatsal

sinemanın en önemli temsilcileri arasında yer aldı. Filmlerinde mitolojik göndermelerle birlikte tarihsel bağlam içinde toplumsal konuları işledi. Özellikle bireyin yaşamına dair ızdıraplar ve düş kırıkları üzerine yoğunlaştı. İlk gençliğinde, 1989 yıllarında egemen olan Amerikan sinemasından, Fransız'da yaşamaya başladıktan sonra Avrupa sinemasından ve Yeni Dalga film akımından fazlasıyla etkilendi. Angelopoulos'un ölümü 24 Ocak 2012 günü, akşam saatlerinde Pire-Drapetsona otoyolunda, Öteki Deniz-The Other Sea adlı yeni filminin çekimi sırasında gerçekleşti. Yönetmenin en çok bilinen filmleri ise, "Kiteraya Yolculuk", "Arıcı", "Leyleğin Geciken Adımı", "Ulis'in Bakışı", "Sonsuzluk ve Bir Gün", "Ağlayan Çayır" ve "Zamanın Tozu".

Kaybolan Defterler Dergisi editörü Hatice Tosun: Popülerlik doğruluk anlamına gelmez

Hatice Tosun'la Kaybolan Defterler üzerine konuştuk. Tosun, "Bizim kuruluş biçimimiz vesilesiyle ekonomik krizler, baskı maliyetleri, raflarda yerimizi alamamak gibi sorunlarımız olmuyor elbette. Ancak temel olarak amiyane tabirle diğer yayın organları veya dergilerle 'Halkımız, okumuyor azizim!' noktasında ortaklaştığımız oluyor" dedi.



Soner Sert

Yayın hayatına Ocak 2015 tarihinde başlayan Kaybolan Defterler Dergisi, "günümüz sanat ve edebiyat çevrelerinin gitgide ticari odaklı birer mezbahaya dönüştüğü şu günlerde, çürük kokan kelimelere karşı yeni ve temiz bir sayfa açmak" umuduyla yola çıkma iddiasını taşıırken, okuyucu ile birebir iletişimin önemini de göz ardı etmiyor.

Bu hafta Kaybolan Defterler Dergisi Yayın Kurulu'ndan Hatice Tosun ile Türkiye dergiciliğini, edebiyatı ve edebiyatta gelenek mefhumunu konuştuk. Tosun, konu dergicilikte popüler olana geldiğinde, "Ne yazık ki popülerlik doğruluk anlamına gelmez ve ne yazık ki popüler üretimleri reddeden dergiler birer birer kapanıyorlar." diyerek görüşlerini açıklıyor.

İlk olarak, kültürü ya da sanatı konu edinen herhangi bir yazı kaleme alan bir yazar,



derginize nasıl ulaşıyor?

Kaybolan Defterler olarak biz; nitelikli edebiyat, kültür ve sanatı insanlara yeni çağa uygun araçlarla ulaştırmayı ilke edinmiştik. Bu sebeple zaten iletişim organlarının tümünü aktif biçimde kullanan bir ekibimiz, yayın anlayışımız var. Kültürü ya da sanatı konu edinen herhangi bir yazı kaleme alan bir yazar dergimize, dergimizin sosyal ağ hesaplarından, internet sayfamız üzerinde bulunan iletişim formumuzdan yahut direkt mail adresimizden ulaşabiliyor.

Kaybolan Defterler Dergisi, varoluş ve biçimleniş durumunu hangi felsefi temel üzerine şekillendirir? Düşünsel sürecinizin altyapısını hangi sözlerle anlatırsınız?

Kaybolan Defterler Dergisi, öncelikle her okura ulaşabilme felsefesi ile temellerini atmıştır. Salt edebiyat değil; düşünce, müzik, resim, fotoğraf alanlarında da hem okuruna hem de yazar adaylarına kapılarını açmaktadır. Basılı yayınların maddi/manevi yönden hak ettiği değeri göremediği çağımızda dergicilik anlayışını çağın teknolojik avantajları ile birleştirmiştir. PDF formatında yayınlanan dergimiz okurun okuma zevkine uygun seçenekler de sunmaktadır. Ve aynı zamanda birçok basılı yayında karşılaşamayacağınız görsel desteklere de sahiptir. Her ne kadar dergimiz bir elektronik dergi olarak tanımlansa da okuyucu ve yazarlar arası iletişimin üretkenliğe dönük olması amaçlanmış, var olan basılı yazın sistemine nitelikli bir alternatif yaratılması için yoğun çaba sarf edilmiştir. Özetle; Kaybolan Defterler 'in çıkış noktası her okurun, yazar adayının, yazarın kaybettiği satırlarına özgürce ulaşmasıdır, bu satırları dileği gibi yaymasıdır.

'KENDİMİZİ 'YOLCULAR' OLARAK ADLANDIRIYORUZ'

Dergicilikte editör- yazar ilişkisini nasıl yorumlarsınız? İlk kez bir dergiye yazı gönderen bir yazarın editörle ilişkisi, ona bakış açısı ne oluyor?

Bu noktada sizlerin de bildiği gibi görmediğimiz ama o dergi sayfasına dokunduğunu bildiğimiz her editörün ve yazarın

'Her ne kadar dergimiz bir elektronik dergi olarak tanımlansa da okuyucu ve yazarlar arası iletişimin üretkenliğe dönük olması amaçlanmış, var olan basılı yazın sistemine nitelikli bir alternatif yaratılması için yoğun çaba sarf edilmiştir.'

'Ne yazık ki popülerlik doğruluk anlamına gelmez ve ne yazık ki popüler üretimleri reddeden dergiler birer birer kapanıyorlar. Sizler de görüyorsunuz. Birbirine benzeyen cümlelerle, daha çok satılsın diye süslenen ama içi boş dergilerle baş başa kalmamız an meselesi.'



birer insan olduğunu ve bu sebeple kişiden kişiye davranış, duruş veya tavırların farklılıklar göstereceğini düşünmekle birlikte genel bağlamda ne yazık ki editörlerin ulaşamaz, yazarların anlaşılabilir bir noktaya dönüştüğü de görülmektedir. Biz bu noktada bu durumun aşılması gerektiğini düşündük. Hatta bu yüzden internet sayfamızdaki iletişim bölümünün adını "temas" olarak adlandırdık. Sadece şeklen bir samimiyet oluşturmaya çalıştığımız da düşünülebilir elbette. Ancak Kaybolan Defterler'in yayın hayatına başladığı günden bugüne sürekli değişen ve gelişen bir mevcut ekibimiz yanında bir sonraki sayımızı dört gözle bekleyen okuyucularımız ve yeni yazarlarımız oldu. Hiç görmediğimiz insanlarla birlikte üretip emeklerimizi ortaya koyduk. Bu yüzden kendimizi "yolcular" olarak adlandırıyoruz. Editörlerimizin ulaşılabilir insanlar olmadığını gösterdik. Hatta dergimizin niteliğini arttırmak için sürekli iletişim halinde kalmaya devam ediyoruz. Size bir sır verelim mi? Yayın kurulumuzdaki kimse şu ana kadar birbirini hiç görmedi.

Geçen seneki üretiminiz nasıldı? Ekonomik krizin yaptırımını oldu mu? Krizin sürekliliğinden ve üretiminizin niteliğini etkilediğinden bahsetmek mümkün mü?

Bizim kuruluş biçimimiz vesilesiyle ekonomik krizler, baskı maliyetleri, raflarda yerimizi alamamak gibi sorunlarımız olmuyor elbette. Ancak temel olarak amiyane tabirle diğer yayın organları veya dergilerle "Halkımız, okumuyor azizim!" noktasında ortaklaştığımız oluyor.

Bir derginin üretim sürecinin maddi ve manevi bir emekler bütünüyle oluştuğunu biliyoruz. Ne yazık ki ülkemizde şekillenen yeni insan kimliği popüler kültür, popüler sanat ve hatta popüler edebiyat ekseninde dönüp duruyor. Üretimde nitelikten ziyade niceliğin önemi bu noktada da artmış durumda.

Kaybolan Defterler olarak biz, elektronik dergi olarak yayınlanmamız sebebiyle maddi bir kaygı taşımaktan arınınca, sadece gönüllü arkadaşlarımızın üretimleriyle yaşamaya, niteliği nicelikten daha yukarıda tutmaya devam edebiliyoruz. Ne yazık ki popülerlik doğruluk anlamına gelmez ve ne yazık ki popüler üretimleri reddeden dergiler birer birer kapanıyorlar. Sizler de görüyorsunuz. Birbirine benzeyen cümlelerle, daha çok satılsın diye süslenen ama içi boş dergilerle baş başa kalmamız an meselesi.

'SOSYAL MEDYANIN GÜCÜ YADSINAMAZ'

Sosyal medyanın okur ile iletişimde dergiciliğe ne gibi katkıları oldu? İnternetin üretim ve tüketim bağlamında edebiyata etkisi sizce nedir?

Sosyal medyanın okur ile iletişimde dergiciliğe hem olumlu hem de olumsuz katkıları oldu bize kalırsa. Günümüzde sosyal medyanın gücü yadsınamaz. Ancak bir yandan da insanları daha doyumsuz kıldığı da inkâr edilemez. Dergicilik için çok sayıda okura ve satış noktasına ulaşmak önemlidir. Bir e-dergi olarak bizim için de farklı okur profillerine ulaşmak açısından sosyal medyanın önemli bir yeri var. Sosyal medya yeni sayı duyuruları, konuk yahut devamlı yazar temini ve sayılar hakkında geri dönüş alma noktasında ilk günden beri en büyük işbirlikçimiz olmuştur.

Günümüzde edebiyat adına interneti en avantajlı kılan kitle yine edebiyatın kemik okur kitlesi olmuştur. Yeniye, daha fazla bilgiye ve ortak paydaya sahip olduğu insanlarla iletişim kurmaya ihtiyaç duyan bu kitle aynı zamanda ister basılı olsun ister sanal olsun dergiciliğe de en fazla destek veren kitledir. Ancak tabii ki de bu kitle dışında kalan hatırı sayılır bir kalabalık da internet üzerinden tamamen sığ, kolaycı ve beğeni kaygısı taşıyan bir tavır ile edebiyatı, emeği tüketmektedir.

‘ÇEŞİTLİLİĞİ, KIYASI VE ÖZGÜNLÜĞÜ TETİKLER’

İçinde bulunduğumuz yıllar itibariyle portal ve dergi sayısının artması durumunu nasıl yorumlarsınız? 70’li ve 80’li yıllara nazaran, niceliğin ve niteliğin –olumlu ya da olumsuz değiştiğini söylemek mümkün mü?

Dergi sayısının artışı toplum ve okur için her zaman olumlu bir durumdur bize göre. Eğer doğru kanalize edilirse okur için; çeşitliliği, kıyası ve özgünlüğü tetikler. Tabii ki de bu sayısal artışın beraberinde getirdiği popüler olma kaygısı genelinde edebiyatta; özelinde de kimi dergilerde niteliği olumsuz etkilemektedir. Yukarıda bahsettiğimiz sığ, kolaycı ve beğeni kaygısı taşıyan kitlenin aforik bir Twitter iletisi olabilecek ya da Instagram’a yükleyeceği bir fotoğrafta güzel durabilecek dergileri tercih etmesi her ne kadar erozyon olarak algılansa da üretiminde niteliğe önem veren dergileri ve bu dergilerin hitap ettiği farkındalık sahibi okuru da ön plana çıkarmaktadır.

Yazın dünyasının özellikle Gezi eylemleri ile beraber insanların politikleşmesi sonrası, talep görmesinin dergiciliğe olan etkisi nedir sizce? Bu durum üretiminizi nasıl etkiledi?

Muhakkak Gezi Ayaklanması, yorgun ve kaygılı ülke insanının politik bağlamda bir şeyler söyleme cesaretini kazanmasının yanında yeni şeyler üretme isteği noktasında da çok şey kazandırdı bizlere. Ülke insanı bir anlamda kendini keşfetmeye başladı diyebiliriz. Ancak yeterli mi? Aslında değil.

‘Bahsettiğimiz sığ, kolaycı ve beğeni kaygısı taşıyan kitlenin aforik bir Twitter iletisi olabilecek ya da Instagram’a yükleyeceği bir fotoğrafta güzel durabilecek dergileri tercih etmesi her ne kadar erozyon olarak algılansa da üretiminde niteliğe önem veren dergileri ve bu dergilerin hitap ettiği farkındalık sahibi okuru da ön plana çıkarmaktadır.’

'Veysel köyünü, Yaşar Kemal ovasını, Nazım kendi sürgününü anlatıyordu. Burayı; pencereye konan kuşu, gördüğümüz ağacı, kulağımıza çalınan ağıdı... Dünya böyle bir yer hepimiz için. Anlatıcılar, tarihi yazarlar aynı zamanda.'

Belki de daha çok keşfe ihtiyacımız var, daha çok sese...

Yazın dünyasını biçimsel ve içeriksel olarak şekillendiren ilk ortamın dergiler olduğu düşünüldüğünde, yazarın yazdıklarını ilk olarak dergilerde görmesinin etkisiyle, dergilerin yazara vaat ettiği şeylerden en önemlisinin özgüven olduğunu söylemek mümkün mü? Dergiler, yazara ne vaat eder? Ya da karşıtını da sormak mümkün: Yazar, dergilere ne vaat eder?

Elbette ki dergilerin ilk işlevi yeni yazarlar için "işin mutfağı" olma özelliğidir. Yazmak insanın iç dünyası için başlı başına bir ifşa iken bir de ortaya çıkan cümleler toplamını başkaları ile paylaşmak güçtür. İlk etapta yazar adayı demoralize olmaya oldukça açıktır. Dergilerde yazısı yayınlanan, dergi editörlerinden ve okurlarından yapıcı dönütler alan yazar adayları bir sonraki sefer için özgüvenlerini pekiştirmiş olurlar. Dergiler yazara daha fazla pratik alanı vaat eder/etmelidir. Daha fazla okurla karşılaşma, kendini geliştirme ve süreklilik sağlama noktasında rehber görevi görür/görmektedir. Yazarlar ise dergilere sunulan bu imkânları hakkıyla değerlendirmeyi vaat ederler/etmelidirler.

Türkiye'de dergi mefhumunun önemli bir gelenek olduğunu söylemek mümkün. Geçmişten bu yana, pek çok yazar bir araya gelerek ortak üretim yapmış, dergiler çıkarmıştır. Kendinizi yakın bulduğunuz bir gelenek oldu mu? 200 sene sonra bugünlerden bahsedildiğinde, üretiminizin hayatla olan ilişkisinin nasıl tanımlanmasını istersiniz?

Aslında bu konuda biraz egoist sayılabiliriz. Birbirinden çok farklı alanlar ve üsluplarda üretimler yapan yazar, şair ve sanatçılardan oluşan bir mevcut ekibimiz var. Muhakkak birçok farklı gelenekten ve biçimden etkilenmiş olduklarını biliyoruz. Konuk yazarımız olmak isteyen dostlarımız da genellikle bu biçimde çalışmalar yapmaktadırlar. Ancak biz yayın hayatımıza başlarken hep söylediğimiz gibi popülerlikten uzak yeni bir biçim arayışına giriştik. Belki de bu arayışımız sürüyor. Buradan şu anlaşılmalı. Herkese kendimizi sevdirmek için şekilden şekle girmeyi de doğru bulmuyoruz. Denenmemişi denemek, yazılmamış yazmak istiyoruz. Tüm bunlarla birlikte, bu sürecimizin insandan bağımsız kalamayacağını da biliyoruz. Veysel köyünü, Yaşar Kemal ovasını, Nazım kendi sürgününü anlatıyordu. Burayı; pencereye konan kuşu, gördüğümüz ağacı, kulağımıza çalınan ağıdı... Dünya böyle bir yer hepimiz için. Anlatıcılar, tarihi yazarlar aynı zamanda.

‘Kürdistan Tarihi’ 18 yıl sonra yeniden yasaklandı!

Avesta Yayınları’nın ‘Kürdistan Tarihi’ kitabı yasaklandı. Yayınevinin 10 kitabı daha inceleniyor.



Avesta Yayınları’nın çıkardığı ‘Kürdistan Tarihi’ kitabı Ayvalık Sulh Ceza Hâkimliği tarafından yasaklandı. Kitabın ilk baskısı da 2000 yılında İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) tarafından toplatılmış, yayınevi sahibi Abdullah Keskin’e de para ve hapis cezası verilmiş, ceza ertelenmişti.

BasNew’in haberine göre; Kürt Araştırmaları Merkezi tarafından hazırlanan ve Avesta Yayınları’ndan çıkan ‘Kürdistan Tarihi’ Ayvalık Sulh Ceza Hâkimliği tarafından yasaklandı. Ayrıca İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Avesta’nın farklı 10 kitabı hakkında bilgi istedi. Bir süre önce yayınevinin 9 kitabı daha yasaklanmıştı.

Rusya Bilimler Akademisi Şarkiyat Enstitüsü Kürdoloji Bölümü ve Sankt-Petersburg Şubesi Kürdoloji Kürsüsünün çalışanlarından oluşan yazar ekibi, kitabın giriş bölümünü yazarken, O.İ. Jigalina’nın materyallerini kullanılmış, kronoloji ise O.İ. Jigalina ve M.S. Lazarev tarafından hazırlanmıştır. Batı Asya’nın en antik uluslarından biri olan Kürtlerin sürekli yaşam alanı ve tarihsel anayurdu olan Kürdistan’ın tarihi ilk kez bu boyutta bir bütünsellikle ele alınan bu kitap, Arap fetihleri devrinden başlayıp günümü-

ze kadar olan dönemi kapsıyor.

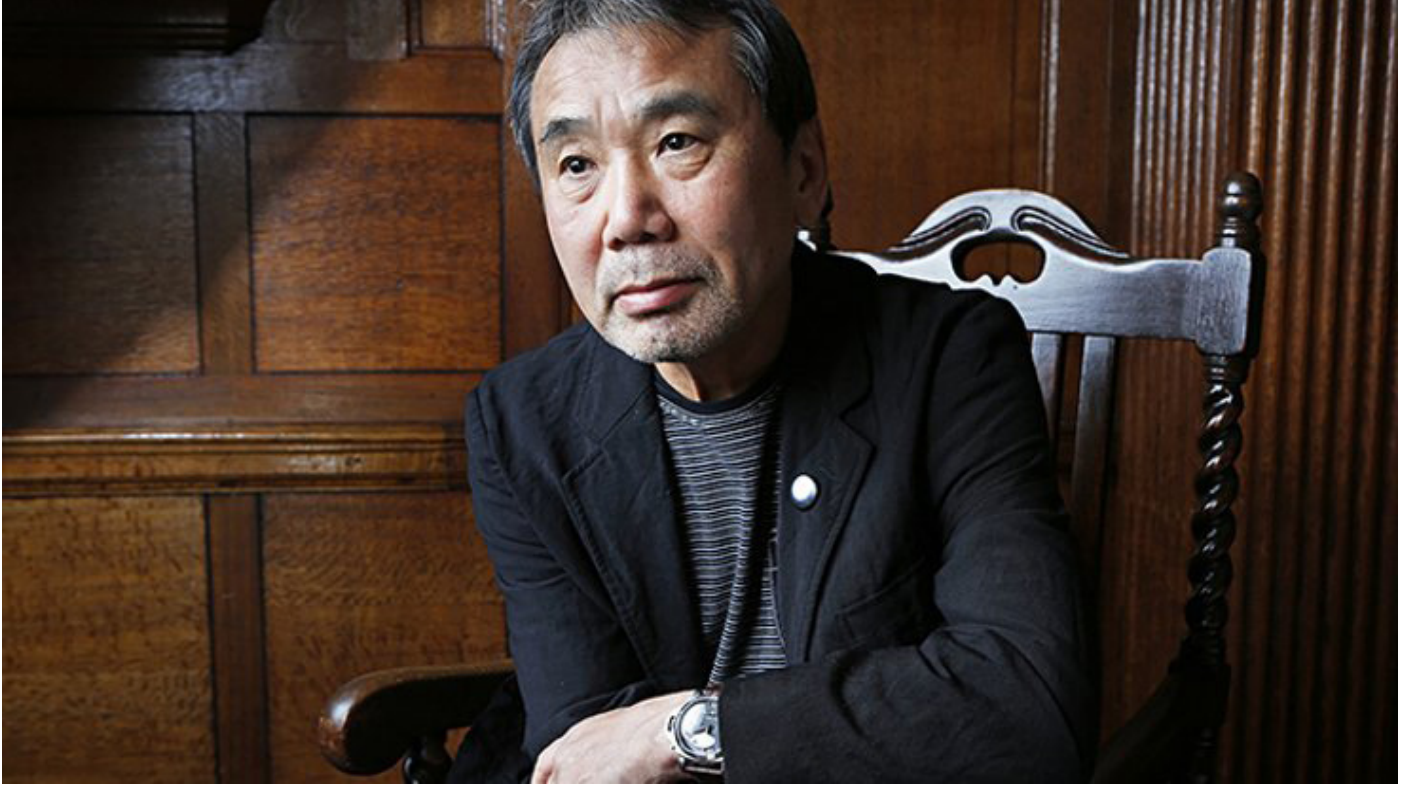
‘YAYINEVİNİN YASAKLI 9 KİTABI DAHA VAR’

Kürdistan Tarihi, Editörler: M.S. Lazarev & Ş.X. Mihoyan, Yazarlar: M.S. Lazarev, Ş.X. Mihoyan, E.İ. Vasilyeva, M.A. Gasratyan, O.İ. Jigalina, Rusçadan Çeviren: İbrahim Kale Avesta Yayınları, Birinci Baskı: 2001

Öte yandan Mayıs 2018’de Avesta yayıncılığındaki 9 kitap daha yasaklanmıştı. Şırnak’ın İdil ilçesinde yapılan ev baskınlarında el konulan Avesta Yayınları’nın, ‘Kan, İnançlar ve Oy Pusulaları, Cesur Adamların Ülkesine Yolculuk, Tasavvur Mu Gerçek Mi? Mahabad Kürt Cumhuriyeti Büyük Güçlerin Politikasında Kürtler 1941-1947, Mağdur Diasporadan Sınır-Ötesi Vatandaşlığa Mı?, Ülkemde Bir Yabancı, Çaldıran Savaşı’nda Osmanlılar Safeviler ve Kürtler, Tanrı ve Şeyh Adi Kusursuzdur: Yezidi Tarihinden Kutsal Şiirler ve Dinsel Anlatılar, Kürdistan Bayrağının Altında ve Irak’ta Soykırım’ isimli kitapları mahkeme tarafından yasaklandı.

Murakami'nin son romanına sansür geldi

Murakami'nin, son romanı 'müsthecen' bulundu. Kitapçılarda +18 ibaresiyle satılacak.



Japon yazar Haruki Murakami'nin son romanı Killing Commendatore 'toplum ahlakına aykırı' öğeler içerdiği gerekçesiyle Japon mahkemelerinin sansürüne takıldı. Roman, Hong Kong'da kitap fuarlarında yer alamayacak.

K24'ün haberine göre, Şubat ayında satışa çıkan ve ekim ayında da Penguin Books tarafından İngilizce çevirisinin yayımlanacağı duyurulan Haruki Murakami'nin son romanı 'Killing Commendatore, geçen hafta Japonya'da yazılı materyallerdeki müsthecen içerikleri denetleyen ihtisas mahkemesi tarafından 'toplum ahlakına aykırı' öğeler içerdiği gerekçesiyle yasaklandı. Dergi ve kitap gibi her türlü matbu materyali değerlendirerek üç farklı sınıfa ayıran mahkeme Murakami'nin son kitabına 'ikinci sınıf'ta yer verdi. 'Uygunsuz' olarak nitelendirilen roman, Hong Kong Kitap Fuarı'na katılamayacak.

Sınıflandırmaya göre; Birinci sınıfta yer alan eserler her yaş okur tarafından okunabilirken, ikinci sınıfta yer alanlar uygunsuz olarak kabul ediliyor ve sade-

ce 18 yaşının üstünde kişilere satılabiliyor; üçüncü sınıfta yer alanlar ise müsthecen sayılıyor ve satışa çıkmıyor.

'GEÇEN AY DA ÇOCUK KİTAPLARI YASAKLANMIŞTI'

Birçok sanatçı ve akademisyen, Murakami'nin son romanının, diğerlerinden farklı bir müsthecenlik içermediği konusunda yorumlarda bulunurken, kitabın yayımlandıktan 6 ay sonra 'gerekçesi' belirtilmeden bu tarz bir sansüre maruz kalması ise Hong Kong'da kültür-sanat alanında sansürün son zamanlarda giderek yaygınlaştığı tartışmalarına neden oldu. Geçen ay da aralarında iki erkek penguenin birbirine aşkını ve hayvanat bahçesi görevlisinin yardımıyla bir aile kurmalarını konu alan ödüllü çocuk hikâyesi 'And Tango Makes Three'nin de bulunduğu 10'dan fazla çocuk kitabı, Hong Kong hükümeti tarafından 'LGBT' temaları içerdiği gerekçesiyle halk kütüphanelerinden kaldırılmıştı.

ETKİNLİK

REDD

09 Ağustos 2018
Saat: 23:00
Olympos Orange Bar,
Antalya



FERHANGİ ŞEYLER

12 Ağustos 2018
Saat: 21:00
Çeşme Açık hava,
İzmir

LIAM GALLAGHER - STARSAILOR

14 Ağustos 2018
Saat: 14:00
Küçükçiftlik Park,
İstanbul



AYŞEN GRUDA - DELİ KADIN

16 Ağustos 2018
Saat: 21: 30
Ayvalık Amfitiyatro,
Balıkesir

ETKİNLİK

SELDA BAĞCAN

19 Ağustos 2018

Saat: 21:00

Bodrum Antik Tiyatro,
Muğla



ANADOLU ATEŞİ

24 Ağustos 2018

Saat: 21:15

Aspendos Arena,
Antalya

AMIR TATALOO

30 Ağustos 2018

Saat: 18:00

Küçükçiftlik Park,
İstanbul



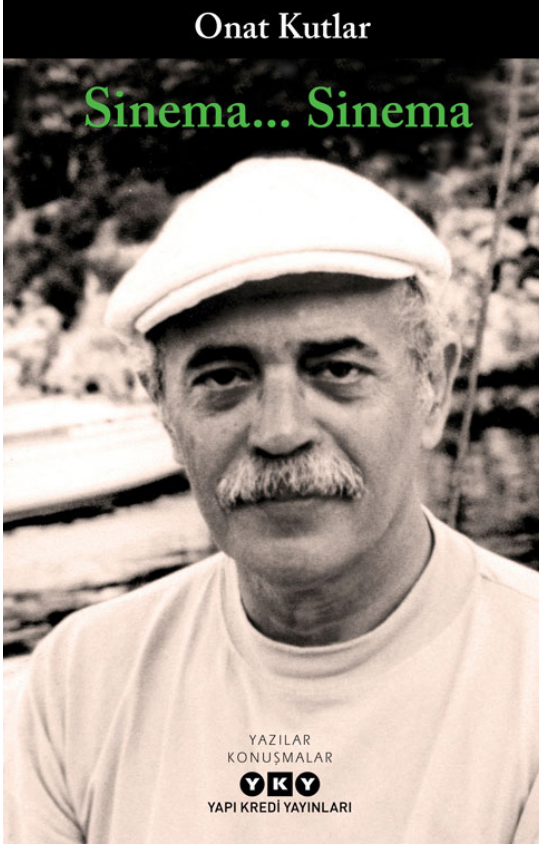
GAROU

02 Kasım 2018

Saat: 21:00

Volkswagen Arena,
İstanbul

YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR



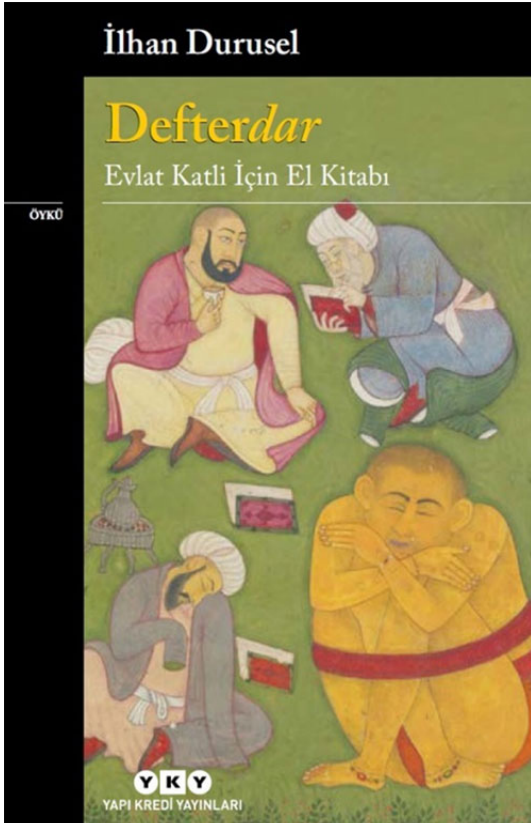
Sinema... Sinema

Yazar: **Onat Kutlar**

Yayınevi : **Yapı Kredi Yayınları**

Baskı Sayısı : **1. Basım**

Sayfa Sayısı : **332**



Defterdar - Evlat Katli İçin El Kitabı

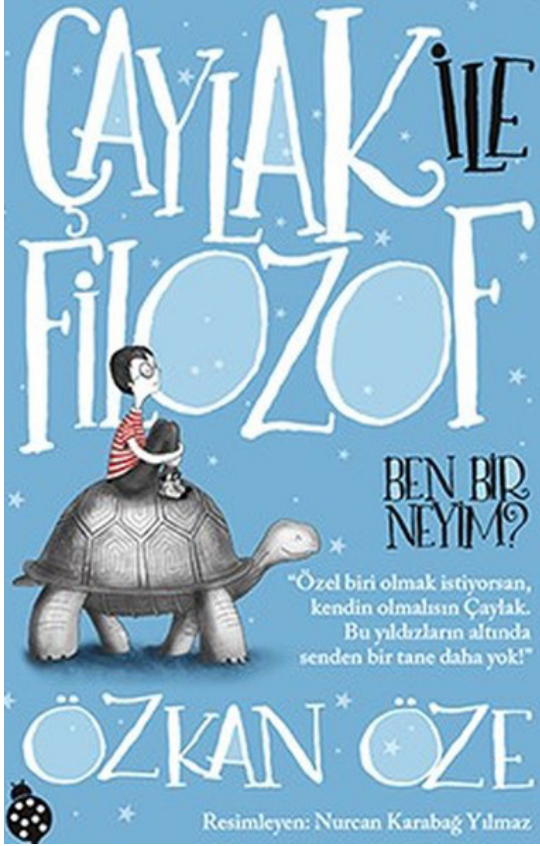
Yazar: **İlhan Durusel**

Yayınevi : **Yapı Kredi Yayınları**

Baskı Sayısı : **1. Basım**

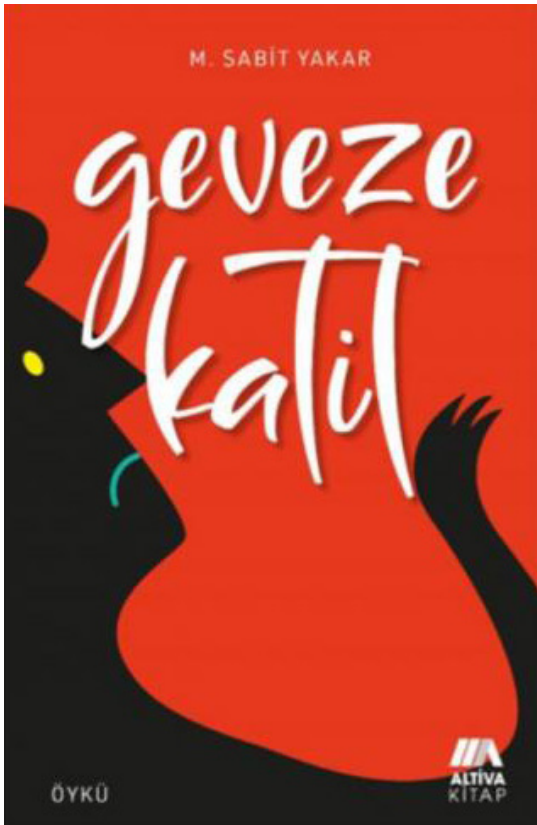
Sayfa Sayısı : **160**

YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR



Çaylak ile Filozof-Ben Bir Neyim?

Yazar: **Özkan Öze**
Yayınevi : **Uğurböceği Yayınları**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : **128**



Geveze Katil

Yazar: **M. Sabit Yakar**
Yayınevi : **Altiva Kitap**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : **80**

YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR

"Kıymetli dersler ve güçlü içgörülerle dolu bu büyüleyici kitap, başarınızın anahtarı olacak."
ROBIN SHARMA,
FERRARI'SINI SATAN BİLGE'NİN YAZARI



NEYİ ARARSAN ONU BULURSUN



BRIAN TRACY
AZİM JAMAL



Neyi Ararsan Onu Bulursun

Yazar: **Brian Tracy** , **Azım Jamal**
Çevirmen: **Barış Sever**
Yayınevi : **Pegasus Yayınları**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : **280**



Öfkeli Dostlar/Sezer ve Tozar 2

Yazar: **Ingvar Ambjørnsen**
Resimleyen: **Per Dybvig**
Çevirmen: **Deniz Canefe**
Yayınevi : **Can Çocuk Yayınları**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : **96**

YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR



Bir Kitap Bir Kitaptır

Yazar: **Jenny Bornholdt**

Resimleyen: **Sarah Wilkins**

Çeviren: **Deniz Koç**

Yayınevi : **Can Çocuk Yayınları**

Baskı Sayısı : **1. Basım**

Sayfa Sayısı : **48**



Söyle Hayalet, Şarkını Söyle

Yazar: **Jesmyn Ward**

Çevirmen: **Begüm Kovulmaz**

Yayınevi : **Doğan Kitap**

Baskı Sayısı : **1. Basım**

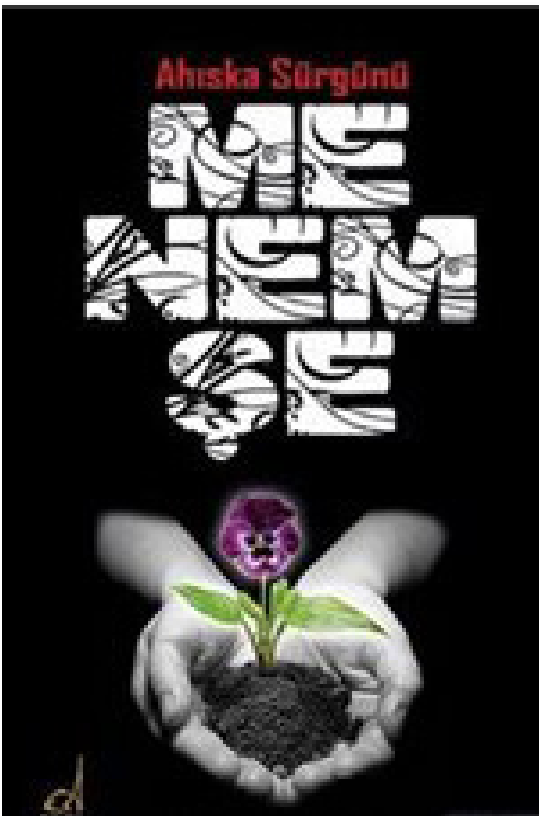
Sayfa Sayısı : **264**

YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR



Siyah Hatıralar Denizi

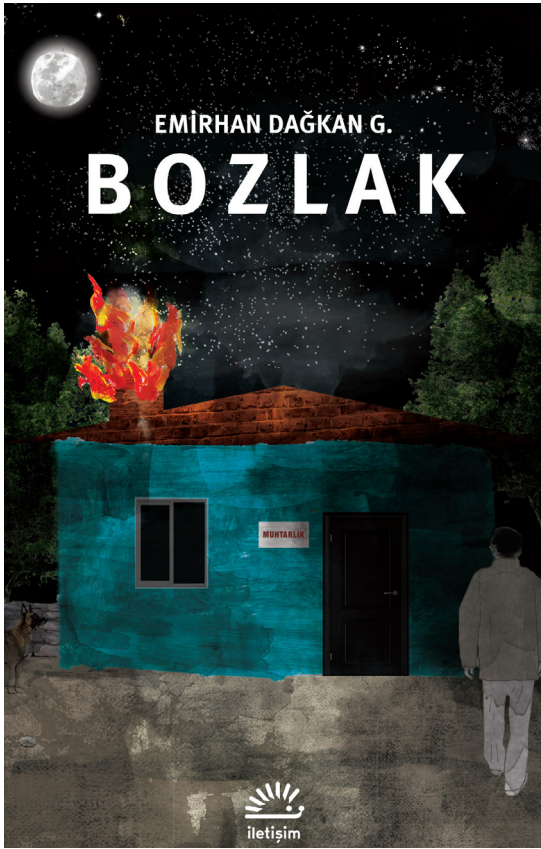
Yazar: **Mehmet Açar**
Yayınevi : **Doğan Kitap**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : **344**



Menemşe / Ahıska Sürgünü

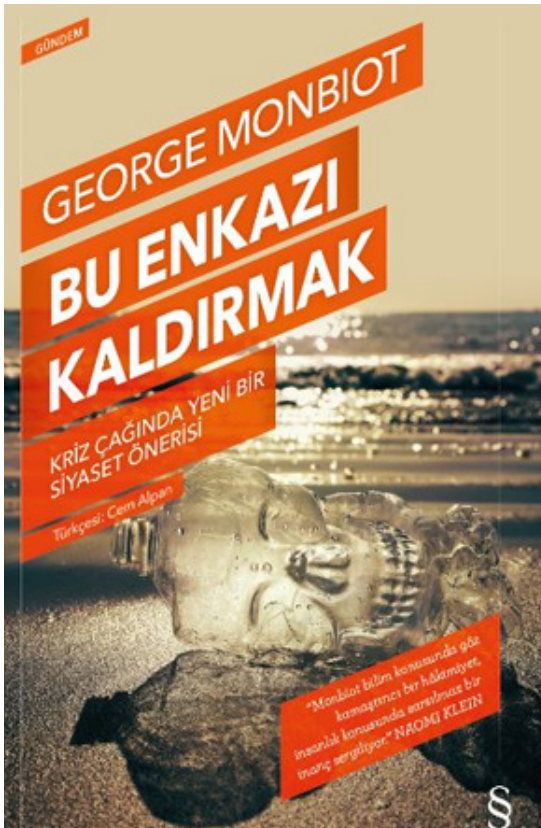
Yazar: **Mikdat Topçu**
Yayınevi : **Boğaziçi Yayınları**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : **320**

YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR YENİ ÇIKANLAR



Bozlak

Yazar: **Emirhan Dağkan G.**
Yayınevi : **İletişim Yayınları**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : 180



Korku

Yazar: **George Monbiot**
Çevirmen: **Cem Alpan**
Yayınevi : **Everest Yayınları**
Baskı Sayısı : **1. Basım**
Sayfa Sayısı : 200

ÇOK SATAN KİTAPLAR

EDEBİYAT

1. Fahrenheit 451

Ray Bradbury, İthaki

2. Leyla ile Mecnun

Burak Aksak, Kûsurat Yayınları

3. Körlük

Jose Saramago, Kırmızı Kedi

4. Simyacı

Paulo Coelho, Can Yayınları

5. Olağanüstü Bir Gece

Stefan Zweig, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

6. 1984

George Orwell, Can Yayınları

7. Şeker Portakalı

Jose Mauro De Vasconcelos, Can Yayınları

8. Hayvan Çiftliği

George Orwell, Can Yayınları

9. Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Stefan Zweig, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

10. Satranç

Stefan Zweig, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

11. Fareler ve İnsanlar

John Steinbeck, Sel Yayıncılık

12. Ay Işığı Sokağı

Stefan Zweig, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

13. 67

Oğuzhan Uğur, Hayy Kitap

14. Otomatik Portakal

Anthony Burgess, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

15. Bir Çöküşün Öyküsü

Stefan Zweig, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları



ÇOK SATAN KİTAPLAR**EDEBİYAT DIŐI****1. Bağırmayan Anneler**

Hatice Kübra Tongar, Hayy Kitap

2. IKIGAI - Japonların Uzun ve Mutlu Yaşam Sırrı

Hector Garcia, Francesc Miralles, İndigo Kitap

3. Gazi Mustafa Kemal Atatürk

İlber Ortaylı, Kronik Kitap

4. Momo

Michael Ende, Pegasus Yayınları

5. Ustalık Gerektiren Kafaya Takmama Sanatı

Mark Manson, Butik Yayıncılık

6. Saklı Seçilmişler

Soner Yalçın, Kırmızı Kedi Yayınevi

7. Hayvanlardan Tanrılara Sapiens

Yuval Noah Harari, Kolektif Kitap

8. Pembe Fili Düşünme

Zeynep Selvili Çarmıklı, İnkılap Kitabevi

9. Deđişim Sürecinde Türkiye

Mahfi Eđilmez, Remzi Kitabevi

10. Sır Versem Saklarmısın

T. Gündüz, P. Çift, Yeditepe Yayınları

10. Zamanın Kısa Tarihi

Stephen Hawking, Alfa Yayıncılık

11. Gazi Mustafa Kemal Atatürk

İlber Ortaylı, Kronik Kitap

12. Japonların Uzun ve Mutlu Yaşam Sırrı

Hector Garcia , Francesc Miralles, İndigo

13. Kafaya Takmama Sanatı

Mark Manson, Butik

14. Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Gç Odaklarının Mücadelesi - İlker Bařbuđ, Kırmızı Kedi Yayınları**15. Saklı Seçilmişler**

Soner Yalçın, Kırmızı Kedi



[Evrin Alataş'ın adı](#)

[Kabuğu kaldır, yara oradadır](#)

['Komünist başkan' kitap oldu](#)

[Yunan yönetmen Angelopoulos'un tüm kültürel mirası yandı](#)

[Kaybolan Defterler Dergisi editörü Hatice Tosun: Popülerlik doğruluk anlamına gelmez](#)

['Kürdistan Tarihi' 18 yıl sonra yeniden yasaklandı!](#)

[Murakami'nin son romanına sansür geldi](#)

[Yeni Çıkanlar](#)

